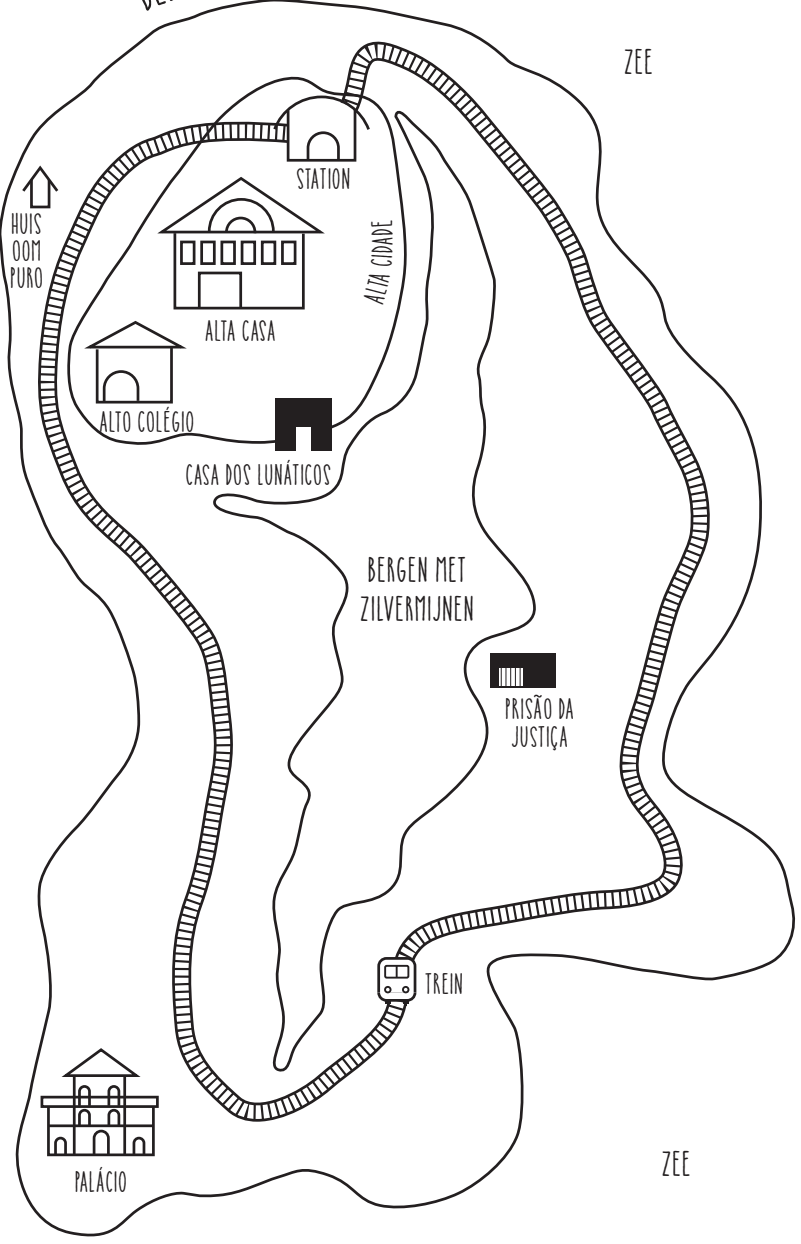

BELEZA NO MAR

ZEE

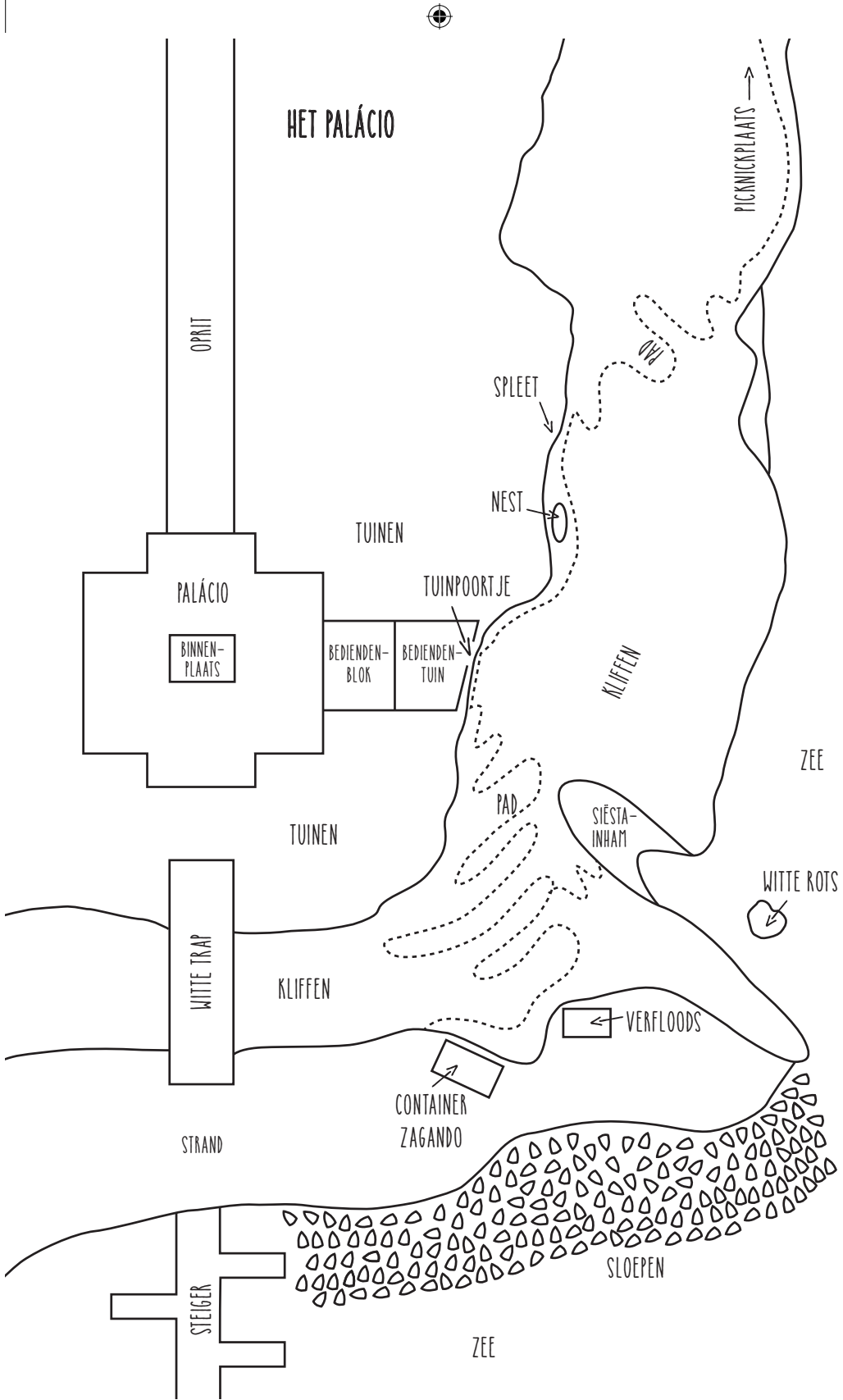

ELENE

ZEE

ZEE

ÉÉN IS ALTIJD
GELIJK AAN ÉÉN

Aan alle Elia's in deze wereld

De dierenbeschrijvingen in dit boek zijn geïnspireerd op *Het gouden platenboek van de dieren*, Zuid-Nederlandse Uitgeverij, 1962.

ÉÉN IS ALTIJD
GELIJK AAN ÉÉN

Elke Sannen

 DAVIDSFONDS
INFODOK

VERKLARENDE WOORDENLIJST

- Alta/Alto: letterlijk ‘Hoge’, eretitel voor alles wat met de familie van de dictator te maken heeft
- Alta Casa: het regeringspaleis in de hoofdstad Alta Cidade
- Alta Cidade: de hoofdstad van Beleza No Mar
- Alto Colégio: de eliteschool voor jongens
- Alta Família: de Hoge Familie, het gezin van de dictator
- Alto Festival: de jaarlijkse grote feestdag van Beleza No Mar
- Assistente Presidente: de assistent van de president, hij regeert Beleza No Mar samen met de president
- Beleza Livre: Vrij Beleza
- Beleza No Mar: Schoonheid in de zee, de naam van het eiland waar Elia woont
- Caçador: een lid van de militaire politie
- Casa dos Lunáticos: de psychiatrische instelling van Beleza No Mar
- Deputado Militar: de leider van het leger van Beleza No Mar
- Elene: het buureiland van Beleza No Mar
- Palácio: het zomerpaleis van de Alta Família
- Presidente: de president, het staatshoofd van Beleza No Mar
- Prisão da Justiça: de gevangenis van de gerechtigheid, de staatsgevangenis van Beleza No Mar

DAG 6243 – HYENA

Vandaag is de zesduizend tweehonderddrieënveertigste dag van mijn leven.

Vandaag is de dag dat het fout zal gaan.

Ik weet het vanaf het moment dat de zon me wakker priemt. Ik voel de woorden onder mijn huid prikken. Vandaag. Loopt. Het. Mis.

Toen ik vijf was, wist ik het ook. Ik wist het nog voor de *caçadores* met hun zware laarzen ons appartement binnenstampten en vader meenamen. Ver weg. Weg van moeder en mij.

Toen had ik het gevoeld en nu weet ik het ook.

Wanneer moeder mijn kamer binnenkomt en de gordijnen openschuift, kerm ik. Met haar kamerjas strak om zich heen getrokken, komt ze naar me toe. Twee futloze lokken zijn ontsnapt uit haar knotje.

‘Ik ga vandaag niet’, verklaar ik. ‘Vandaag loopt het mis. Ik voel het!’

Ze legt haar hand tegen mijn wang. Vaag ruik ik de geur van bleekwater, die ze altijd met zich meedraagt.

‘Nog twee dagen, Elia. Dan heb je zomervakantie. We kunnen het ons niet permitteren om op te vallen.’

We kunnen het ons niet permitteren om op te vallen. Tien woorden. Eeneneveertig letters. Ze zijn de fundamenten van mijn leven sinds vader weg is. Blijf onder de radar, doe niets waardoor ze je zien, volg de regels, word nooit kwaad, knik en glimlach.

Wat er ook gebeurt: glimlach!

Nu glimlach ik niet. Eén ding weet ik zeker: als ik onder de radar wil blijven, dan blijf ik vandaag thuis, verborgen in bed.

Of beter nog, onder mijn bed.

Moeder denkt er duidelijk anders over.

‘Geen spelletjes, Elia. Ik kan me echt geen spelletjes veroorloven. Je gaat.’ Ze klinkt zo uitgeput, zo moedeloos. Je zou haast denken dat ze eindeloos in de loopgraven van een oorlog heeft gestreden, in plaats van te hebben gepoetst in het *Alto Colégio*, de eliteschool voor jongens.

Het is net die moedeloosheid die me uit bed doet komen, terwijl ik mezelf een peptalk geef. Dat ik alles onder controle heb. Dat het slechts een onnozel gevoel is. Dat vandaag prima zal verlopen.

En voor alle zekerheid moet ik gewoon extra mijn best doen.

In de hal kijk ik nog snel even in de spiegel. Het blijft hetzelfde teleurstellende beeld: een donkerogige jongen, veel te klein voor zijn zeventien jaar, miezerige borstkas, stakerige benen en bruin haar dat alle kanten uit piekt.

Zuchtend sjok ik de trap op, die ons souterrain van het Alto Colégio scheidt. Al twaalf jaar lang wonen we daar weggeborgen onder de school, samen met Usado, de klusjesman.

Wanneer ik de deur open, ben ik meteen in een andere wereld. Weg zijn het tot op de vezel versleten linoleum, de kozijnen waar de verf afbladdert, ons gebarsten keukenraampje en de stank van schimmel.

In plaats daarvan kom ik in een wereld van grandeur en stijl. Het binnenplein, met zijn grasperken en paadjes van kinderkopjes, glinstert me tegemoet in het ochtendlicht. Acht oude eikenbomen steken statig af tegen de witte muren van krijtsteen.

Het is niet echt een plek voor een jongen als ik, ook al hebben ze me in hetzelfde uniform gestoken als de rest van de leerlingen

en zie ik er net als hen uit.

Bijna.

Schoenen moesten we immers zelf aanschaffen. Moeder heeft een koopje op de tweedehandsmarkt gedaan. Helaas is het een samenraapsel van twee verschillende paren: één lichtblauwe gymp en één grijze.

Ik maak me zo klein mogelijk en steek het plein over naar onze vertrouwde hoek. Daar zit Jack al, met zijn slungelige gestalte dubbelgevouwen tegen de eik.

Hij merkt het niet eens wanneer ik naast hem neerzak. Zoals altijd is hij weggekropen in een of ander verhaal. Als zoon van de diplomaat van ons buureiland Elene heeft hij toegang tot echte boeken, niet de propagandarotzooi die wij moeten doorploeteren.

‘De wereld is groter dan Beleza No Mar’, zegt Jack vaak, als we weer eens in de knoop liggen met het Systeem. Voor hem is dat ook zo. Hij heeft al op zo veel plaatsen gewoond: Zwitserland, Thailand, Senegal, Congo. Om zijn hals draagt hij een ketting met een zilveren wereldbol om hem daaraan te herinneren. Mijn wereld is echter niet groter dan onze stad, *Alta Cidade*.

‘Morgen.’ Ik por Jack in zijn ribben.

Zonder op te kijken, broemt hij iets terug.

Ik laat mijn hoofd tegen de stam rusten en sluit mijn ogen. De ochtendzon warmt mijn gezicht.

‘Rood’, sist Jack plots.

Onmiddellijk schieten mijn ogen open.

Aan de overkant van het plein is Segundo aangekomen. Zoals altijd verzamelen zijn vrienden zich rond hem.

Het alfamannetje en zijn aanhang.

‘Segundo denkt dat hij alles mag, omdat zijn vader de leider van dit land is. Maar hij is gewoon een lelijk mormel, helemaal...’

‘Bleek en blubberig als pudding’, vul ik automatisch aan. Jack

heeft de woorden al zo vaak gezegd.

Toch helpt het geen zier, want elk haartje op mijn arm vertelt me dat dit zéker een code rood is.

Daar heb je het al. Haast achteloos kuiert Segundo onze richting uit. Gevolgd door zijn roedel.

Naast me verstijft Jack.

‘Clown.’ Segundo kijkt pesterig naar mijn twee verschillende gympen.

De roedel lacht.

Ik sla mijn ogen neer en focus me uit alle macht op mijn borstkas. Daar zit een grote bolster. Al mijn kwaadheid, alle pesterijen, ik stop ze er gewoon in weg.

Clown. Het woord zit er al ontelbare keren in. Het kan er makkelijk nog eens bij.

‘Voddenzoontje’, treitert Segundo verder.

Vod. Moeder. Die al jaren ploetert om de rotzooi van deze etterbakjes op te ruimen. Het is een moeilijker woord dan ‘Clown’. Ik duw en wring net zo hard tot ook dat woord veilig opgeborgen is.

Uiterlijk blijf ik onbewogen. Ik haal zelfs nauwelijks adem. Mijn ogen houd ik strak op de veertien schoenen voor me gericht.

Zeven bij elkaar passende paren.

‘Deze is halfdood.’ Met zijn splinternieuwe Nike port Segundo tegen mijn been. ‘Niets aan vandaag.’

Om ons op te leiden tot verfijnde jongemannen die het land Beleza No Mar eer aandoen, starten we elk eerste uur met de hoofdlijnen van onze geschiedenis. Al heeft niemand die herhaling nodig. Nog voor we in staat waren te lezen, konden we de geschiedenis van ons eiland afratelen.

‘Al sinds de bewoning van ons eiland vielen we ten prooi aan veroveraars: Romeinen, Noormannen, Ottomanen. Ze plunderden,

mishandelden en verkrachtten', dreunt mevrouw Nulo op.

Ze staat stijf rechtop in haar muizige mantelpakje.

'Totdat vijfhonderd jaar geleden de Portugezen voet aan wal zetten.' Nulo probeert vergeefs wat enthousiasme in haar stem te leggen.

'De Portugezen waren zo onder de indruk van de natuurpracht van ons eiland, dat ze het Beleza No Mar doopten.' Haar hand maakt een pirouetjie in de lucht. 'Schoonheid in de zee.'

Naast me in de bank schuift Segundo met zijn voeten.

Geen goed teken.

Al sinds mijn zeven jaar deel ik een bank met hem. De belangrijkste schooljongen van het land naast de meest onbenullige. Wij zijn het grote voorbeeld van gelijkheid en kansen in Beleza. De pers smult ervan, laat ons blinken op foto's: Segundo's blonde haren in sprekend contrast met mijn Zuiderse uiterlijk.

Nog meer geschuifel naast me. Segundo verveelt zich.

'De Portugezen brachten beschaving. Ze bouwden een wegennetwerk, scholen en ziekenhuizen. Bovendien exploiteerden ze de zilvermijnen, onze grote rijkdom in de bergen.'

De eerste prik treft me recht in mijn dijbeen.

Passerpunt, vermoed ik. Al weiger ik opzij te kijken om te zien welk treitertuig Segundo uit zijn gamma heeft gekozen.

Nulo haalt diep adem. 'De Portugezen maakten ons tot hun kolonie en zorgden voor ons zoals een goede huisvader voor zijn gezin.'

Tweede prik. Passerpunt. Zonder twijfel.

In mijn borst welt de kwaadheid op. Snel prop ik ze weg in mijn bolster. Die wil echter niet meewerken. Leidt zijn eigen leven. Groeit en schuurt in mijn borstkas.

Prik. Onderarm dit keer.

Leid jezelf af, Elia.

Een arend.